

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Elżbieta Skowrońska-Bocian

SSA Dariusz Dończyk

w sprawie ze skargi Z. L. o wznowienie postępowania

w sprawie z powództwa Z. L.

przeciwko L. O. i A. O.

o rozwiązanie umowy, zakończonej postanowieniem Sądu Apelacyjnego w W.

z dnia 26 października 2006 r., po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 14 listopada 2008 r.,

zażalenia skarżącej na postanowienie Sądu Apelacyjnego w W.

z dnia 4 czerwca 2008 r.,

**oddala zażalenie i nie obciąża skarżącej obowiązkiem zwrotu
pozwany kosztów postępowania zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Powódka Z. L. wniosła skargę o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 26 października 2008 r. o odrzuceniu jej apelacji. Zażalenie na to postanowienie oddalił Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 21 marca 2007 r. Jako podstawę wznowienia powódka wskazała nieważność postępowania (art. 401 ust. 2 k.p.c.) przed Sądem Apelacyjnym, spowodowaną jej nieprawidłową reprezentacją przez pełnomocnika z urzędu.

Postanowieniem z dnia 4 czerwca 2008 r. Sąd Apelacyjny z powołaniem się na art. 410 § 1 k.p.c. odrzucił powyższą skargę, przyjmując, że jest ona niedopuszczalna. Zaskarżone postanowienie nie jest bowiem orzeczeniem merytorycznym kończącym postępowanie w sprawie, o jakim mowa w art. 399 § 1 k.p.c., ani też skarga nie została oparta na podstawie wznowienia przewidzianej w art. 399 § 2 k.p.c., tj. na podstawie z art. 401¹ k.p.c.

Powódka zaskarżyła powyższe postanowienie zażaleniem, domagając się jego uchylenia. Podniosła zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Zarzut ten nie został skonkretyzowany, poza wskazaniem, że w postępowaniu, którego wznowienia domaga się skarżąca, doszło do nieważności postępowania, gdyż pełnomocnik z urzędu nieprawidłowo wykonywał swoje obowiązki (nie uiścił opłaty od apelacji), co spowodowało odrzucenie apelacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzuty podniesione przez skarżącą nie dotyczą przyczyn odrzucenia wniesionej przez nią skargi, jakie przyjął Sąd Apelacyjny, lecz skupiają się wokół wskazanej przez skarżącą podstawy wznowienia – art. 401 ust. 2 k.p.c. Tymczasem podstawowym zagadnieniem jest to, czy skarga o wznowienie postępowania w ogóle jest w niniejszej sprawie dopuszczalna.

Art. 399 k.p.c. nie wprowadza powszechnej dopuszczalności skargi o wznowienie prawomocnie zakończonego postępowania. Przeciwnie, nadaje jej charakter środka wyjątkowego i szczegółowo limituje wypadki, kiedy taka skarga może być złożona. Skarga przewidziana jest jedynie w sprawach zakończonych prawomocnym orzeczeniem merytorycznym (art. 399 § 1 k.p.c.), a w wypadku kiedy orzeczenie kończące ma charakter postanowienia formalnego - skargę o wznowienie postępowania można wnieść tylko wtedy, kiedy postanowienie

wydane zostało na podstawie przepisu, o którego niezgodności z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą orzekł Trybunał Konstytucyjny (art. 399 § 2 k.p.c.).

W rozpatrywanej sprawie postępowanie zakończyło się prawomocnym postanowieniem o odrzuceniu apelacji, a zatem postanowieniem formalnym. Skarga o wznowienie postępowania byłaby więc dopuszczalna jedynie wówczas, gdyby powódka zarzucała, iż odrzucenie apelacji nastąpiło na podstawie przepisu zakwestionowanego przez Trybunał Konstytucyjny. Powódka nie opiera jednak skargi na podstawie z art. 401¹ k.p.c. lecz na podstawie z art. 401 ust. 2 k.p.c., a ta podstawa nie uprawnia do żądania wznowienia postępowania zakończonego postanowieniem formalnym.

Z tych przyczyn zażalenie powódki należało oddalić (art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.).